

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

[10]

חולם אבל לא ישן

דברים ששמע מסביבתו, הוא הנהיג אותם כיוון ששמע רק לבורא עולם. איננו אמורים לשמוע מה אומרים אחרים, אנחנו צריכים ללכת בראש קטן, לעשות כל מה שאנחנו יכולים ולהותיר את העיקר בידי ריבונו של עולם. סברתי וקיבלתי. הקבלה הזאת החזיקה יומיים ולאחר מכן שוב שאלתי את עצמי האם אנחנו לא מכוונים גבוה מדי. שוב קם בעלי והרגיע אותי ושוב המשכנו הלאה. בהמשך הפך הדבר למשחק תפקידים קבוע; כאשר הוא נשבר ואיבד אמון בפיתוח הרעיון (מה שלא קרה כמעט לעולם), אני חיזקתי אותו, וכאשר אני נשברתי (מה שקרה יותר מפעם), הוא חיזק אותי.

ככה צעדנו הלאה, עד לאותה שבת... ועל מה שקרה באותה שבת וההחלטה שקיבלתי בעקבותיה, בעז"ה בפעם הבאה

את הלהט של בעלי וסייע לו להשיג את כל המידע שהיה צריך.

אני הייתי שונה ממנו. פחות חזקה. מודה ומתוודה, מראש הייתי סקפטית לגבי ההתכנות של הקמת ארגון כמו המתוכנן, וכאשר ראיתי את הפיקפוק של האנשים הייתי אומרת לבעלי 'אנשים חושבים שאנחנו משונים ואולי הם צודקים... אולי אנחנו הולכים על חלום דמיוני מדי, אולי נוריד פרופיל? אולי במקום לחלץ אנשים ממכוני הדיאליזה נעזור לחולים בדרכים אחרות? אולי נשנה קצת את מטרת הארגון? בוא לא נלך על דבר כל כך בומבסטי...'

בעלי הקשיב לדברים בלי לבטל. רק אחרי שסיימתי לדבר חיך ובקש דבר אחד: "אל תקשיבי לאנשים מסביב. משה רבינו לא קיבל על עצמו את ההנהגה על עם ישראל בעקבות

"דרושה תרומת כליה לאדם בעל סוג דם +A".

ככה התחלנו. מודעה מודפסת במדור רשות הרבים של 'תד נאמן' והרבה מודעות בכתב יד ברחבי העיר. אנשים קראו והגיבו. היה להם הרבה מה לומר. הם הסבירו בטוב טעם ודעת כמה גבוה קפצנו, אך בעלי לא נסוג.

באחת הפעמים בהן הגיע בעלי לברר עוד פרט על ההשתלות בבית החולים 'בלינסון', תפס אותו פרופסור מור ראש מחלקת השתלות (אז הוא היה ב'בלינסון', היום הוא ראש המחלקה ב'שיבא'). "אני רואה שאתה רציני עם הרעיון שלך, אה, הרב הבר?", אמר לו בחצי חיוך. "בהחלט. אני רוצה לחלץ את כל מטופלי הדיאליזה מבית הכלא שלהם", השיב בעלי. "ואתה לא חושב שזה רעיון קצת... הזוי. הרי הרבה אנשים חלמו על זה לפניך וכולם נשארנו בחלום, למה אתה מתאמץ כל כך על דבר חסר סיכוי?".

הפרופסור דיבר בטוב לב. הוא לא רצה לקרר את ידי בעלי רק חס על כוחותיו וזמנו המתכלה רגע לאחר השתלה. "כאשר אנשים טובים הסבירו למרן הרב מפוניבז' צדוק"ל שהרעיון להקים ישיבה בבני ברק אינו אלא חלום מופקע, הוא אמר: 'אולי אני חולם אבל אינני ישן'. גם אני אולי חולם אך בהחלט לא ישן, פרופסור. אנב, גם כששרה שנירר ביקשה להקים את בית יעקב הראשון, אנשים גיחכו עליה והיו כאלו שהגדילו לעשות וגם זרקו אבנים. גברת שנירר אספה אותן ואמרה: 'מן האבנים האלו אבנה את בית יעקב'. דברים חדשים נראים לאנשים כמו חלומות, אבל בלי חלומות כאלו איך היינו נראים? לאנשים קשה להאמין לדברים חדשים, זה בסדר אבל אני אתקדם. מן הגיחוכים של כולם אבנה את הארגון שלי". "אם ככה אתה בטוח, מה אומר, שיהיה לך בהצלחה", קיבל פרופסור מור

אנשים אמיצים באמצע בדרך

הגוף". בעלי הבין. מטופל דיאליזה לומד להעריך את החסד שעושה הקב"ה בתהליך ההתרוקנות הטבעית של הגוף, כיוון שלאורך תקופת המחלה החסד הזה אינו קורה. "אתה מתכוון לברכת 'אשר יצר'. אתה צודק, באמת אפשר לומר אותה כעת", אמר בעלי בהתרגשות ופתח את הסיפור. במשך הדקות הבאות ישבו השניים יחד וכמו שהמסבירים לילד קטן הסביר בעלי לששון את המילים והסברן. האיש בירך בדביקות ובדמעות ואנחנו נפרדנו מהורהרים. שלושה שבועות לאחר מכן, כשבעלי והאיש נפגשו במרפאת משותלים אמר ששון לבעלי: "הרב הבר, עד היום אני אומר את הברכה שלך". "הברכה לא שלי", חיך בעלי, "הברכה של בורא עולם והזכויות הן שלך".

ובכל זאת לא עזב אותו הסיפור כל אותו יום. בערב, כאשר שוחחנו על מה שהיה החלטנו: מהיום נעניק לכל מושתל שאנחנו מכירים מגנט ובו ברכת 'אשר יצר', ובכל פעם שנפגוש נתרם שאינו מכיר את הברכה נלמד אותם על מהותה. נפתח להם את הפתח.

ששון היה אחד מהאנשים שפגשנו בתחילת הדרך. אדם כבן שבעים שלאחר תשע שנים של סבל, זכה לקבל תרומת כליה מבן משפחה. האיש היה חילוני לגמרי אבל בעל לב חם מאוד. כחלק מן הסיבובים שערכנו באותם ימים בין מושתלי כליה הגענו לבקר גם אותו. "הרב הבר", פנה האיש לבעלי ברגע שכנסנו אל החדר, "אתמול עברתי את ההשתלה. המדדים מצוינים והנה, תראה, אני יכול לשתות כבר כוס מים מלאה". מול עיניו של בעלי לקח האיש כוס מים ושתה את תכולתה. אולי לא כולם יודעים, אבל חולי כליות מנועים כמעט מלשתות וזהו חלק גדול מן הסבל שלהם, והנה סוף סוף לאחר תשע שנים של מדידת מים והגבלת כמות הנוזלים יכול היה ששון לשתות כאוות נפשו, מבלי לתת חשבון לאף אחד. בעלי ברך אותו בחום וששון הנרגש אמר: "הרב הבר, יש ברכה מיוחדת שאני צריך לברך עכשיו, נכון?".

"אתה מתכוון ל'שהחינו' או 'הגומל'?", ניסה בעלי להבין. "לא, לברכה אחרת", ניסה האיש להסביר: "ברכה על פעולת

